

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 5. Vtrùm omnia, & singula entia proprias durationes superadditas
habeant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

& distinctionem in vniuersum. Et disput. 14. quæst. 4. circa relationem, connexionem, & oppositionem rerum in genere. Et disput. 15. quæst. 7. circa rerum prioritatem, posterioritatem, & simultatem. Et disput. 16. quæst. 3. circa similitudinem, dissimilitudinem, æqualitatem, inæqualitatemque rerum.

Propositio 39.

119 Idem denique dicendum est de demonstrationibus factis in eadem Pharo disput. 17. quæst. 3. circa rerum vnitatem, & pluralitatem in vniuersum.

Ratio semper est eadem. Quia nimirum termini disputationum omnium, atque questionum ex Pharo Scient. relatarum ob exitiam suam vniuersalitatem aperte includuntur tanquam in inferioribus, & minis vniuersalibus in terminis præsentis disputationis, atque questionis enumeratis proposit. 34. Atque ita passionis demonstrata de illis locis citatis non possunt non & his conuenire cum euentia eadem prout in se includentibus illos. Quo fit, vt & ab vnoquoque de his prout includentibus illos eodem facillime sint pariter demonstrabiles. Recognoscat ergo vnusquisque demonstrationes illas, & huc applicet, prout sibi libuerit, vel prout opus habuerit.

QVAESTIO V.

Verum omnia, & singula entia proprias durationes superadditas habeant.

120 **N**on agimus hic de ente increato, acturi disput. 9. sed de reliquis. Quæ ad tria capita, quod ad rem attinet, reduci possunt; nempe ad substantias spirituales, quales sunt Angeli, & animæ rationales; ad substantias corporeas, quales sunt reliquæ creatæ; & ad vtrarumque accidentia.

121 Suppono primò ex dictis quæst. 1. omnia entia indifferentia ad existendum in diuersis temporibus per durationes superadditas determinari ad existendum in illis, in quibus existunt, iuxta ibi latius dicta. Quod quærimus modò est, an omnia, & singula per durationes proprias, an verò aliqua per durationes aliorum talem determinationem sortiantur.

122 Suppono secundò, durationes, & earum modos se ipsis affigi determinatis temporibus absque alijs durationibus superadditis iuxta dicta in simili de vocationibus, & earum modis disput. 9. quæst. 7. De quo nullum est dubium.

123 Suppono terciò, si quod datur de facto ens per se ipsum, atque adeò essentialiter affixum determinato tempore, tale ens nullam habere superadditam durationem; cum ipsum per se, & essentialiter sit duratio sui; ipsique proinde non solum naturaliter, sed etiam essentialiter sit alia duratio superflua, qua eidem tempore correspondeat.

Suppono quartò, ens essentialiter affixum 124 tempore diuisibili, eo ipso debere esse essentialiter successiuum, (vt est omnis duratio), ex totaque partibus compositum, quot habet ipsum tempus. Nam ens indiuisum, atque adeò per sui replicationem affixum tempore diuisibili, atque adeò intra illud incorruptibile essentialiter impossibile est, vt statuimus supra quæst. 3. His positis sit.

Propositio 1.

Substantiæ, quæ de facto dantur tum spirituales, tum corporeæ proprias durationes sibi superadditas habent. 125

Quia non durant per se ipsas; cum sint permanentes, siue durantes indiuisum per tempus diuisibile; indifferentesque ad durandum in diuersis temporibus. Quibus titulis per superadditam sibi durationem durare habent, vt ex dictis in præcedentibus constat. Et existunt, durantque prius naturà, quam sua accidentia. Quo saltem titulo per talium accidentium durationem durare non possunt; atque adeò per propriam sibi immediatè superadditam debent durare. Et quidem, cum ens complexum ex substantià, & accidentibus à determinato tempore independentibus constans, eo ipso per superadditam durationem debeat durare iuxta doctrinam statutam quæst. 1. compertum est, talem durationem imprimis substantiæ conuenire debere vt modum eius proprium, vtpote à qua tanquam à radice, & fundamento prout existente, & durante cætera dependentia sunt.

Propositio 2.

Omnia etiam, & singula accidentia 126 à determinato tempore non dependentia naturà suà, siue determinato tempore suapte essentia non affixa proprias durationes sibi immediatè superadditas habent.

Quia talia accidentia nec per se ipsa durare possunt ob indifferentiam, quam habent ad durandum in quouis tempore, iuxta nuper dicta; nec possunt durare per durationem substantiæ, cui sunt vnita, vel adhzrentia, vt constat ex dictis in simili supra disput. 5. quæst. 7. proposit. 7. Argumenta enim, quibus ibi probatum est, omnia, & singula accidentia independentia à determinato loco habere sibi superadditas proprias vocationes, pariter probant, omnia, & singula accidentia independentia à determinato tempore habere sibi superadditas proprias durationes. Recognoscantur, & applicentur.

Excipio autem in propositione accidentia 127 dependentia à determinato tempore, siue ei affixa; quia hæc per se ipsa durant sine superaddita duratione, vt iam prænotauimus. Cuius generis præter durationes ipsas, & earum modos existimo esse intellectiones, & volitiones humanas, atque etiam angelicas iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. de iudicio humano disput. 2. quæst. 4. Conf. 6. Et talem vniuersalius de omni intellectuione, ac volitione creatà disput. 10. quæst. 4. Censeo enim, huiuscemodi actus intellectuionis, & volitionis creatæ instantaneos esse, singulisque instantibus temporis variari, vtpote qui per se, & essentialiter ipsis instantibus, in quibus primò existunt, affixi sunt. De quo iterum redi-

bit sermo tract. de visione Dei, atque etiam tract. de Scientia, & de Voluntate diuina. Recolantur cætera dicta in simili de vocatione disp. 5. quæst. 7. proposit. 2. citata; & suâ seruata proportione, durationi applicentur.

QVÆSTIO VI.

Verum aliquod ens creatum absque omni duratione atque adeo in nullo tempore, siue extra omne tempus possit existere.

128 **C**ertum est primò, Deum ab omni duratione in tempore non posse absolui: quia per suam æternitatem essentialiter correspondet omni tempore, dum illud adest. Et est necesse, quòd semper adsit aliquod tempus, siue aliqua temporis pars, hoc ipso, quòd tempus essentialiter est successiuum, & utrimque infinitum, prout supra quæst. 2. expositum est. De quo nullum est dubium.

129 **C**ertum est secundò, nullum ens posse naturaliter extra omne tempus existere: quia omne existens connaturaliter saltem exposcit in aliquo tempore existere, siue in eo durare. Solum ergo quæritur, an saltem diuinitus possit ens aliquod extra omne tempus existere, atque ita nullam in aliquo tempore durationem habere; cum tamen verè existens sit. Proceditque quæstio de entibus nulli determinato tempore affixis suapte essentiali. Nam de affixis essentialiter determinato tempore certum est etiam, nullâ potentia absolui ea posse à duratione in tali tempore ex suppositione, quòd existant.

Propositio vnica.

130 **I**mpossibile omnino est, vt aliquod ens creatum siue spirituale, siue corporeum, absque omni duratione, atque adeo extra omne tempus, siue in nullo tempore existat. Vnde nec de potentia Dei absolutâ potest id fieri.

Ita omnes hæcenus vnanimiter videntur censuisse. Nam licet opinentur multi, posse ens creatum saltem diuinitus existere absque omni vocatione absolutum ab omni loco, vt vidimus disput. 5. quæst. 8. Nemo, quem viderim, asseruit hæcenus, posse ens creatum adhuc diuinitus existere absque omni duratione absolutum ab omni tempore, præter vnum Lynce, qui lib. 7. Physic. tract. 2. cap. 5. nouissimè contendit oppositum, tanquam probabile defendere. Venit tamen nihilominus imprimis propositio nostra probanda argumentis, quibus in ea quæst. proposit. 1. probatum est, omnino impossibile esse, quòd aliquod ens existat, & nullibi, siue absque omni præsentia locali existat; utpote quæ potiore, efficaciorque iure probant, omnino impossibile esse, quòd aliquod ens existat, & nunquam, siue absque omni duratione temporali existat, vt vnique illa consideranti, & ad propositum, seruata proportione, applicanti conspicuum, fiet.

Deinde venit propositio probanda primò. 131 **Q**uia impossibile est, vt quidpiam ab statu possibilitatis ad statum existentia transferatur, quin sit de illo verificabile, quòd vel existit, vel extitit, vel existet: alia enim differentia existendi euidenter est impossibilis. Ast quòd existit sub aliqua earum trium, eo ipso correspondet alicui tempore vel præsentia, vel præterito, vel futuro, vt constat. Ergo impossibile est, transferri quidpiam ab statu possibilitatis ad statum existentia, quin alicui tempore correspondeat, atque adeo in eo duret.

Secundò, Quia solum existit simpliciter, 132 quòd de præsentia existit; præterita quippe iam non existunt, & futura nondum existunt; existentia autem considerata cum præcisione à præsentia, præteritione, & futuritione eo ipso considerantur indifferentia ad existendum, & non existendum simpliciter. Sed existere de præsentia, & tempore præsentia coexistere, siue ei correspondere, siue in eo durare, aut idem sunt, aut primum cum secundo est prorsus connexum. Ergo impossibile est, vt aliquid existat simpliciter, quin duret in tempore præsentia. Consequentia est bona. Maiorque, & minor ex terminis sunt euidentes.

Tertiò. Impossibile est, quidpiam habere 133 esse in statu existentiali, quin sit coexistens tempore reali habenti similiter esse in eodem statu existentiali; & consequenter, quin sit correspondens tempore imaginario, cui tempus reale in quadam duratione consistens suapte essentiali affixum, & correspondens est, vt constat. At tempore reali coexistere, & tempore imaginario correspondere, hoc ipsum est, in tempore reali, & in tempore imaginario durare, vt etiam constat. Ergo impossibile est, quidpiam habere esse in statu existentiali, siue existere, quin duret in aliquo tempore.

Quartò. Quidquid à Deo potest ad extra 134 produci, ab ipso Deo potest corrumpi, & destitui, vt constat ex doctrinâ statuta supra quæst. 3. Non quidem ita, vt existentia entis producti cum eius non existentia, seu destructione coniungatur; nam hoc contradictionem importat, vt constat; sed ita, vt existentia sit prius, & eius destructio posterius. At prius, & posterius in existendo, & non existendo aperte præferunt temporis successione, nec sine illâ possunt constare. Ergo impossibile est, produci à Deo rem ab eodem corruptibilem extra omne tempus, siue independentem ab omni tempore. Et confirmari potest. Quia de conceptu creaturæ est, quòd magis, aut minus perseueret pro nutu sui Creatoris in existentia ab ipso recepta. Perseuerare autem creaturam magis, aut minus, & eam in maiore, aut in minore tempore durare, aut sunt idem omnino, aut primum nullo modo potest stare sine secundo. Repugnat ergo, creaturam existere, & in tempore non durare.

Quintò. Existentiæ, & possibilitatis quoad 135 suam veritatem obiectiuam simultatem quandam, ac correspondentiam mutuam inter se habent; quandoquidem illa existentialiter, hæc verò quiditativè simul sunt vera. Ergo impossibile est, quidpiam esse verè existens simpliciter, quin sit correspondens possibilitati proximæ durationis, in qua tempus præsens consistit; subindeque, quin sit simpliciter durans in tempore. Cum durare in illo, aliud non sit, quam ipsius præsentia veritati obiectiuæ existentialiter correspondere.

Sextò.